

K·MEO

¿ESTÁ EL ENEMIGO? QUE SE PONGA...

Poti-poti a la guerra d'Ucraïna

Estic fart de Rússia, de Putin, del seu exèrcit, del meu. De la meva camiseta de camuflatge, dels amics, enemics i neutrals. De reunions, conferències i besamans. Fins Ucraïna em treu de polleguera!

¡Quietos todos paraos! Oblidin-se d'Ucraïna. Sembla que el món funcioni només a través d'Ucraïna! Petrolí, carbó, gas, l'aire, armament, blat, recanvis de cotxes, xiclets, tot està lligat amb Ucraïna.

No vull ser el melic del món. Que cadascú s'espavili com pugui. Nosaltres ja tenim prou feina.

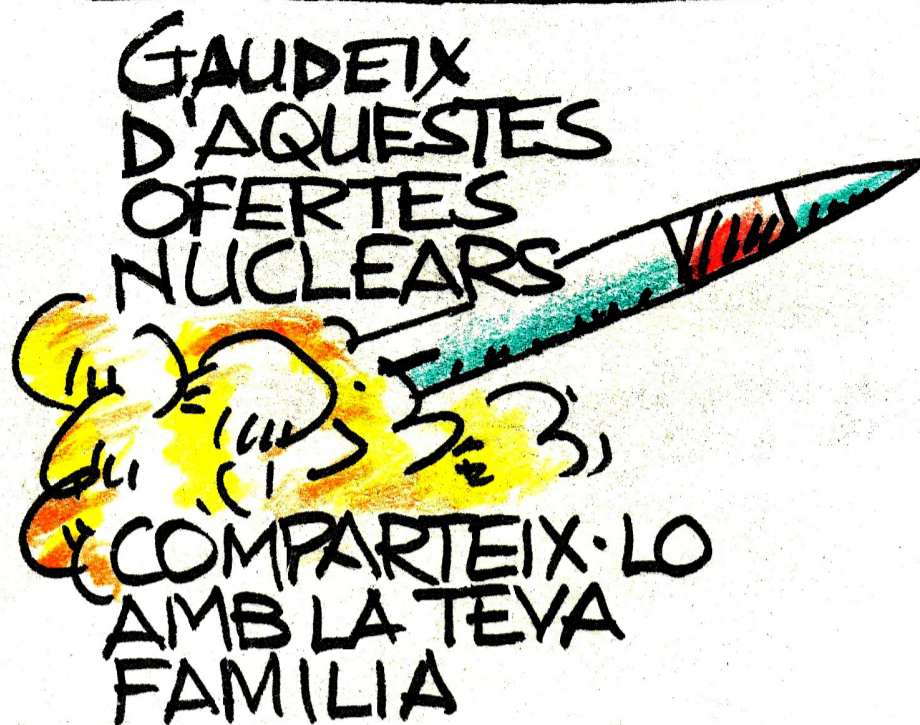
Sí que demano armes, però no tantes. Les justes per tornar als russos a casa seva. No cal que la indústria universal es dediqui únicament a la fabricació d'armament. Que facin altres coses també, vacunes i cosmètica i el que calgui. No cal que els bancs de l'Europa i l'Amèrica civilitzada inverteixin només en

estris nuclears. Què volen?, matar-nos a tots? Que es cuidin dels problemes que tenen als seus països, que ajudin als que no poden pagar la hipoteca i a fer pous per alleugerir la sequera i no ens utilitzin d'excusa per augmentar l'Euríbor.

I si tant importants som, que ens ajudin de veritat. Espanya ens està omplint el país de deixalles amb tancs que no roden i munició que s'escorre dins els canons per falta de calibre. Una mica de respecte collons, que això és una guerra... però només una guerra.

No comprenc l'interès del personal en aquesta guerra. Com s'aferren a la desgràcia, perquè els meus generals em proposen ara la invasió de Crimea... Però que cony fem els ucraïnesos a

LA BANCA ARMADA

Crimea?

Si tingués un telèfon connectat directament al front enemic, faria com un col·lega anomenat Gila que proposava a l'enemic una guerra casolana. En la que entre els bàndols s'intercanviaven mitja dotzena de bales per un tros de formatge. Una guerra petiteta, no més enllà de les trinxeres. Una cosa modesta que no empenyés a la resta del món.

GARSA PROSTÀTICA

TOP SECRET

Un noieta escampa els secrets dels serveis secrets

Estem en bones mans, no us preocupeu. Les xarxes són una notícia falsa, les promeses polítiques una quimera, les fugites d'aigua la raó de la sequera, la sexualitat un espasme i la religió la darrera mentida. Anem bé.

Quan de petits veiem en un pel·lícula un sobre amb el TOP SECRET escrit, ens agafava com una mena de suor freda, pensant que només veure el sobre ja seriem espies. Doncs mirin, no.

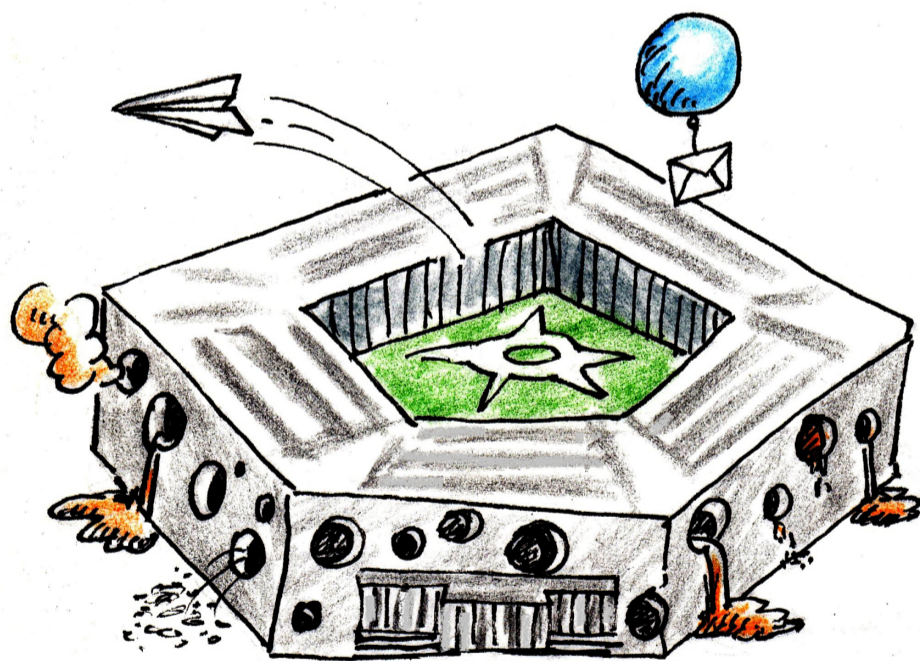
Resulta que un noieta amb acne encara jugava a mitja jornada laboral a enviar missatges als seus amics dels secrets més ben guardats del govern americà. No dels governs sud americans, no, del bo. Del de les barres i estels. Sembla que les notícies corrien per allí, entre despatxos i passadissos, en ordinadors oberts que només calia copiar i enviar per fer un forat

a l'alta seguretat americana.

El van detenir, això sí, però quan tot el món coneixia l'horari de la propera ofensiva americana. Ho van fer bé, això sí, un centenar d'especialistes fent-lo caminar enrere amb calça curta davant l'ensurt dels pares que es pensaven que el nen anava per notari.

La gran Amèrica, el terrible Pentàgon, la seguretat mundial encapsulada i va un nen i no petja el botó vermell per puta xamba. D'això senyores i senyors, se'n diu seguretat mundial.

Si les coses van així a la cova de l'Estat més poderós, dirigit per les més grans eminències, s'imaginen el grau de

seguretat que tenim nosaltres que no entenem una factura, no recordem les contrasenyes i per treure diners del Caixer hem de demanar ajuda? S'imaginen anant segurs a dormir perquè tenim una alarma que es dispara quan som a casa i calla quan entra el lladre?

A què collons juguem? Si la seguretat és tan poc segura per què no deixem de tenir secrets i ens ho diem tot a la cara?
SOCORS!